

«ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ,

Πιστεως και Αγάπης προσελθετε.»

(2° μέρος από τα 4)

Η Γραφή μας λέει: «Θα τα κάνεις όλα όπως πρέπει, και μετά βίας θα σωθείς». Χάρη μας δίνεται ούτως ή άλλως.

Και πάλι μας λέει: «Δεν κάνεις τίποτα παραπάνω από αυτά που είσαι υποχρεωμένος να κάνεις».

Στις μωρές παρθένες, αυτό το ένα που τους έλειπε, έγινε η αιτία στέρησης της Βασιλείας των ουρανών, ενώ τα είχαν κάνει όλα όπως έπρεπε.

Ο Άγιος Νικήτας Στηθάτος μας λέει κάτι συγκλονιστικό ,όχι για να μας απογοητεύσει αλλά για να μας αφυπνίσει:

«Πολλοί καλλιέργησαν με μεγάλη επιμέλεια τα χωράφιά τους και έσπειραν καθαρό σπόρο σε αυτά ,αφού προηγουμένως έκοψαν τα αγκάθια και έκαψαν τα τριβόλια με τη φωτιά της μετάνοιας, αλλά επειδή δεν έβρεξε πάνω σ' αυτά ο Θεός βροχή Πνεύματος Αγίου με την κατάνυξη, δε θέρισαν τίποτε απ' αυτά. Γιατί από την ξηρασία ξεράθηκαν και δεν καρποφόρησαν μέσα τους άφθονο το στάχυ της Γνώσεως του Θεού. Γι' αυτό και πέθαναν, αν και όχι πεινασμένοι για λόγο Θεού, πάντως φτωχοί από γνώση Θεού και μ' άδεια χέρια, λίγα μόνο εφόδια παίρνοντας για τροφή τους από εισφορά άλλων.» (Φιλοκ. Δ' σελ.: 136,κεφ.84).

Μας λέει πάλι ο Κύριος «εάν η Πίστη μας ήταν ως κόκκος σινάπεως θα κάναμε μεγαλύτερα θαύματα από τον Κύριο».

Ο καθένας μας τώρα ας κατατάξει που βρίσκεται η Πίστη του και όποιος κρίνει ότι έχει μεγαλύτερη του κόκκου σινάπεως τον θερμοπαρακαλώ να μας το πει για να τον ακολουθήσω.

Ακούγοντας όλα αυτά η ψυχή μου συγκλονίζεται και διερωτάται ...πόσο σίγουρη είναι ότι απέφυγε τον κίνδυνο;

Πόσο σίγουρη είναι ότι ακολουθεί το σωστό δρόμο και όχι τον δρόμο της πλάνης;

Ποιός μπορεί να μείνει άφοβος στη σκέψη του πυρός της αιωνίου κολάσεως;

«Όταν βασιζόμενοι στα έργα του Νόμου διατελούμε υπό κατάραν αφού δύσκολα θα εκτελέσουμε επακριβώς αυτά με σταθερότητα, τα γραμμένα εις το βιβλίο του Νόμου» (Γαλ. Γ'10).

Όταν επίσης ακούμε ότι «ο δίκαιος θα ζήσει και θα σωθεί δια της Πίστεως», πώς μπορώ να αναπαυθώ χωρίς φόβο μη γνωρίζοντας πόσο δίκαιος και πιστός είμαι, αφού μετά βεβαιότητας γνωρίζω ότι η ακριβής τήρησης του Νόμου είναι δύσκολη;

Πώς να μείνω αδιάφορος στο:

«Τοις δε δειλοίς και απίστοις και ευδελυγμένοις και φονεύσι και πόρνοις και φαρμακοίς και ειδωλολάτραις και ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΨΕΥΔΕΣΙ το μέρος αυτών εν τη λίμνη τη καιομένη εν πυρί και θείω, ο έστιν ο θάνατος ο δεύτερος»; (Αποκ. ΚΑ'8).

Ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους οι Άγιοι λένε ότι μέχρι να βγει η ψυχή από το σώμα ο άνθρωπος κινδυνεύει.

Στην προσευχή μας προς τον Άγιο άγγελό μας τον παρακαλούμε:

«..ίνα μη εν τίνι αμαρτήματι παροργίσω τον Θεόν ,και πρέσβευε υπέρ εμού προς τον Κύριόν του επιστηρίξαι με ΕΝ ΤΩ ΦΟΒΩ ΑΥΤΟΥ ...»

Οι έχοντες επίγνωση του κινδύνου κατέχονται από φόβο Θεού, μήπως στενοχωρήσουν ή και παροργίσουν τον Θεό.

Ο Μέγας Αντώνιος όταν έφτασε στο κέντρο του Παραδείσου, είπε στον διάβολο: «Τώρα ...έλα να με πιάσεις!»

Όταν συλλογίζομαι αυτά, όχι απλώς φοβάμαι τον Θεό, αλλά τρέμω στην ιδέα ότι θα μείνω απ' έξω μη γνωρίζοντας αν τελικά ευαρεστώ ή παροργίζω τον Θεό, αφού με ζώνουν εκτός των εκουσίων και πλήθος ακουσίων αμαρτιών. Πόσο μάλλον να σκεφτώ, δεν λέω να πράξω, αλλά, μόνο να σκεφτώ να αλλοιώσω τα επί 2000 έτη αναλλοίωτα και με αναίδεια να καταλύσω ΑΥΤΑ που ο ίδιος ο Θεός προείπε για την Σωτηρία μας. Να ο φόβος του Θεού μήπως δεν

καταστούμε τηρητές του: «Πλην ο έχετε κρατήσατε άχρις ου αν ήξω.»

Ο προαναφερθείς φόβος έχει να κάνει με την προσωπική μας Σωτηρία λόγω ανθρώπινης αδυναμίας στην ιδέα της αιωνίου κολάσεως. Καλός είναι και αυτός ο φόβος ως αρχή κατά τους Πατέρες.

Υπάρχει και ο φόβος που απορρέει από την Πίστη και την αγάπη προς τον Πατέρα, μήπως και Τον στενοχωρήσουμε χωρίς να το θέλουμε. Αυτός ο φόβος έχει μέσα του μεγάλη αρχοντιά. Αυτή η αδιάρρηκτη σχέση αποδεικνύει την ακλόνητη Πίστη και Αγάπη που τρέφει η ψυχή προς τον δημιουργό και ευεργέτη της. Αυτός ο φόβος νικάει και τον φόβο της κολάσεως, γιατί λένε οι Πατέρες ότι :

«Εάν μου το πει ο Κύριος και στην κόλαση θα πάω με χαρά, αλλά, να μου το πει ο Θεός μου.»

Τόση μεγάλη αγάπη, εμπιστοσύνη και υπακοή έχουν προς τον Θεό.

Και πάλι ακούμε : «Εάν μπορούσα να βγάλω από την κόλαση δέκα ανθρώπους και να έμπαινα εγώ, θα το έκανα με χαρά.»

Όταν φοβάσαι τον Θεό γίνεσαι προσεκτικός.

Ο Θεός αυτόν τον φόβο, που σε άλλες περιπτώσεις θεωρείται αμαρτία, θαυμαστώ τω τρόπω τον μετατρέπει σε αφοβία, τόλμη, αυταπάρνηση και ομολογία. Εναντιώνεται και αντιστέκεται προς κάθε κοσμικό φρόνημα. Με αγωνιστικότητα η άφοβη ψυχή τάσσεται εναντίον του μισόκαλου, εναντίον των κακών παρακινήσεων του κόσμου και εναντίον των κακών συνηθειών και κλήσεων του εαυτού της.

Προσέχει μάλιστα να μη γίνει σωματοκτόνος, αλλά , παθοκτόνος. Πώς λοιπόν μια τέτοια άφοβη, γενναία ψυχή

θα δείξει φόβο και ατολμία, ιδιαίτερα στην υπεράσπιση του οίκου του Πατρός της;

«Ότι ο Κύριος έδειξε τοιούτον ζήλον υπέρ του οίκου του Θεού, δεν ήτο η μεγαλυτέρα απόδειξις αρετής;... Αλλά το να διακινδυνεύσει ήτο πολύ τολμηρόν. Διότι δεν ήτο καθόλου τυχαίον να παραδώση τον εαυτόν του εις την τόσην οργήν ανθρώπων...» (ΕΠΕ.ομ.Χρυσ.ΚΓ΄ 2)

Μας διδάσκει ότι αφού ο Κύριος δεν φοβάται, πώς είναι δυνατόν να φοβηθεί η ομοιότητά Του;

Πώς είναι δυνατόν να φοβούνται τα τέκνα Του, αφού ως συγκληρονόμους Του, μας θέλει όμοιούς Του;

Όσο μεγαλώνει ο φόβος του Θεού, τόσο μεγαλώνει η αφοβία προς ο,τιδήποτε άλλο.

Όταν δεν φοβάσαι τον Θεό, υπάρχει ο φόβος για τη ζωή μας, ακόμα και να μιλήσουμε φοβόμαστε.

Και ενώ μας παραγγέλλει «αυτά που μας είπε να τα κηρύξουμε από τις ταραχές...», εμείς φοβόμαστε να τα πούμε και μεταξύ μας.

Μη γένοιτο τέτοια χριστιανική χλιαρότητα!!

Όταν δεν υπάρχει φόβος Θεού για τον έλεγχο που θα υποστούμε, σχετικά με την υποστήριξη του οίκου του Πατρός μας, τότε αφήνουμε μια κυριολεκτικά μικρή σέκτα, μία φατρία να αναπτύσσεται ως καρκίνωμα και να λυμαίνεται τις ψυχές των Χριστιανών, υποκινώντας τες ψευδώς να ακολουθούν τάχα την «γνώμη των πλειόνων». (Ιερωνύμου του μεγαλύτερου προδότη μέχρι σήμερα στην ελληνική εκκλησιαστική ιστορία).

«...κατά τον προ της δευτέρας παρουσίας χρόνον θα υπάρχουν άνθρωποι, που θα εμπαίζουν τα ιερότατα,...

Αυτοί είναι οι δημιουργούντες τα σχίσματα και τας διαιρέσεις εις την Εκκλησίαν..»(Ιουδ.18,19)

Πέρασαν χρόνια και κατανόησα αυτό που αφάνταστα με ενοχλούσε από μικρό παιδί, όταν άκουγα το: «τι θα πει ο κόσμος;»

Φοβόμαστε για το τι θα πει ο κόσμος και δεν φοβόμαστε για το τι θα πει ο Θεός.

Δεν φοβόμαστε για το αν είμαστε προετοιμασμένοι για την συγκλονιστική ώρα της κρίσεως. Μας ενδιαφέρει να τα έχουμε καλά με τον κόσμο και όχι με τον Θεό.

Μας ενδιαφέρει η γνώμη του κόσμου και όχι η γνώμη του Θεού. Μη γένοιτο!

Αυτός που έχει φόβο Θεού θα ανατρέξει στις Άγιες Γραφές και μέσα σ' αυτές θα βρει τον ίδιο τον Θεό. Τότε θα συμβούν δύο καλά.

Το πρώτο είναι ότι ο Κύριος θα καθαρίσει τα πάθη μας και θα μας ελευθερώσει από αυτά, αν εμείς το θέλουμε. Τούτο φαίνεται στο:

«Γνώσεσθε την Αλήθειαν, και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς.»(Ιωαν.Η'32)

Και το δεύτερο καλό είναι, ότι κανένας ξένος απατεώνας δε θα μας παραπλανήσει! Αυτό φαίνεται στο:

«Πρέπει κανείς να αντισταθεί και να αντιδράσει όχι μόνον εις τας κακὰς παρακινήσεις των ανθρώπων...»(Ματθ.Ζ'14) στις οποίες συγκαταλέγονται πρωτίστως οι κακοδοξίες και οι αιρέσεις, που επηρεάζουν συνήθως τις ακατήχητες ψυχές καταστρέφοντας όχι μόνο το σώμα, αλλά και την ίδια την ψυχή αιωνίως!

Η σωτηρία του ανθρώπου είναι άκρως προσωπική υπόθεση, οι δε καλοπροαίρετες ψυχές αντιλαμβάνονται εσωτερικά, ότι όσο μεγαλώνει ο φόβος του Θεού, τόσο μεγαλώνει η Πίστη, η Αγάπη και ο Σεβασμός προς τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον εξαγοράσαντά μας, εις τον Οποίον ανήκουν τα πάντα... και η τιμή και η δόξα εις τους αιώνας.

Καλόν πνευματικόν αγώνα με θείο ζήλο και Πίστη.

Κ Α Λ Η Α Ν Α Σ Τ Α Σ Η !

Με εν Χριστώ αγάπη και ενδιαφέρον

Γεώργιος Φλύρας